

Η κρίση του Θεού και οι κρίσεις των

[/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

image not found or type unknown

Ένας ασκητής βλέποντας την αδικία πού υπάρχει στον κόσμο προσευχόταν στο Θεό και του ζητούσε να του αποκαλύψει το λόγο που δίκαιοι και ευλαβείς άνθρωποι δυστυχούν και βασανίζονται άδικα, ενώ άδικοι και αμαρτωλοί πλουτίζουν και αναπαύονται.

Ενώ προσευχόταν ο ασκητής να του αποκαλύψει ο Θεός το μυστήριο, άκουσε φωνή που του έλεγε:

- Μη ζητάς εκείνα που δε φτάνει ο νους σου και η δύναμη της γνώσης σου.

Ούτε να ερευνάς τα απόκρυφα, γιατί τα κρίματα του Θεού είναι άβυσσος.

Αλλά, επειδή ζήτησες να μάθεις, κατέβα στον κόσμο και κάθισε σ' ένα μέρος και πρόσεχε αυτά που θα δεις, για να καταλάβεις από τη μικρή αυτή δοκιμή, ένα μικρό μέρος από τις κρίσεις του Θεού.

Θα γνωρίσεις τότε ότι είναι ανεξερεύνητη και ανεξιχνίαστη η προνοητική διακυβέρνηση του Θεού για όλα.

Ο γέροντας, όταν τ' άκουσε αυτά, κατέβηκε με πολλή προσοχή στον κόσμο κι έφτασε σ' ένα λιβάδι που το διέσχιζε ένας πολυσύχναστος δρόμος.

Εκεί κοντά ήταν μία βρύση κι ένα γέρικο δέντρο, στην κουφάλα του οποίου μπήκε ο γέροντας και κρύφτηκε καλά.

Μετά από λίγο πέρασε ένας πλούσιος πάνω στο άλογό του. Σταμάτησε για λίγο στη βρύση, για να πιει νερό και να ξεκουραστεί.

Αφού ξεδίψασε, έβγαλε από την τσέπη του ένα πουγκί με εκατό φλουριά και τα μετρούσε.

Όταν τελείωσε το μέτρημα, θέλησε πάλι να τα βάλει στη θέση τους. Χωρίς όμως να το καταλάβει, το πουγκί έπεσε στα χόρτα.

Έφαγε, ξεκουράστηκε, κοιμήθηκε και μετά καβαλίκηψε το άλογο κι έφυγε χωρίς ν' αντιληφθεί τίποτα για τα φλουριά.

Μετά από λίγο ήρθε άλλος περαστικός στη βρύση, βρήκε το πουγκί με τα φλουριά, το πήρε κι έφυγε τρέχοντας μέσ' απ' τα χωράφια.

Πέρασε λίγη ώρα και φάνηκε άλλος περαστικός. Κουρασμένος, όπως ήταν, σταμάτησε κι αυτός στη βρύση, πήρε λίγο νεράκι, έβγαλε και λίγο ψωμάκι από ένα μαντήλι και κάθισε να φάει.

Την ώρα, που ο φτωχός εκείνος έτρωγε, φάνηκε ο πλούσιος καβαλάρης εξαγριωμένος, με αλλοιωμένο το πρόσωπο από οργή, και όρμισε επάνω του.

Με θυμό φώναζε να του δώσει τα φλουριά του. Ο φτωχός, μη έχοντας ιδέα για τα φλουριά, διαβεβαίωνε με όρκους πως δεν είδε τέτοιο πράγμα.

Εκείνος όμως, όπως ήταν θυμωμένος, άρχισε να τον δέρνει και να τον χτυπά, μέχρι που τον θανάτωσε.

Έψαξε μετά όλα τα ρούχα του φτωχού, δεν βρήκε τίποτα και έφυγε λυπημένος.

Ο γέροντας εκείνος τα έβλεπε όλα αυτά μέσα απ' την κουφάλα και θαύμαζε.

Λυπόταν πολύ κι έκλαιγε για τον άδικο φόνο που είδε και προσευχόμενος στον Κύριο, έλεγε:

Κύριε, τι σημαίνει αυτό το θέλημά Σου; Γνώρισε μου, Σε παρακαλώ, πώς υπομένει η αγαθότητα Σου τέτοια αδικία.

Άλλος έχασε τα φλουριά, άλλος τα βρήκε κι άλλος άδικα φονεύθηκε!

Ενώ ο γέροντας προσευχόταν με δάκρυα, κατέβηκε ο Άγγελος Κυρίου και του είπε:

Μη λυπάσαι, γέροντα, ούτε να σου κατοφαινεται και να νομίζεις ότι όλα αυτά γίνονται τάχα χωρίς θέλημα Θεού.

Αλλά απ' αυτά πού συμβαίνουν, άλλα γίνονται κατά παραχώρηση, άλλα για παιδείωση κι άλλα κατά οικονομία.

Άκουσε λοιπόν:

Αυτός που έχασε τα φλουριά είναι γείτονας εκείνου που τα βρήκε.

Ο τελευταίος είχε ένα περιβόλι αξίας εκατό φλουριών. Ο πλούσιος, επειδή ήταν πλεονέκτης, τον εξανάγκασε να του το δώσει για πενήντα φλουριά.

Ο φτωχός εκείνος, μη έχοντας τι να κάνει, παρακαλούσε το Θεό να κάνει την εκδίκηση. Γι' αυτό και οικονόμησε ο Θεός και του τα έδωσε διπλά.

Εκείνος, πάλι, ο φτωχός, ο κουρασμένος, που δεν βρήκε τίποτα και φονεύτηκε άδικα, είχε κάνει μια φορά φόνο.

Μετανόησε όμως ειλικρινά και σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του τα έργα του ήταν χριστιανικά και θεάρεστα.

Διαρκώς παρακαλούσε το Θεό να τον συγχωρέσει για το φόνο που διέπραξε και συνήθιζε να λέει:

«Θεέ μου, τέτοιο θάνατο πού έδωσα, ίδιο να μου δώσεις!».

Βέβαια, ο Κύριός μας τον είχε συγχωρέσει από την πρώτη στιγμή πού εκδήλωσε τη μετάνοιά του.

Συγκινήθηκε όμως ιδιαίτερα από το φιλότιμο του παιδιού του, το οποίο όχι μόνο φρόντιζε για την τήρηση των εντολών του, αλλά ήθελε και να πληρώσει για το παλιό του φταίξιμο.

Έτσι δεν του χάλασε το χατίρι, επέτρεψε να πεθάνει με βίαιο τρόπο – όπως του το είχε ζητήσει – και το πήρε κοντά Του, χαρίζοντας του μάλιστα και λαμπρό στεφάνι γι' αυτό του το φιλότιμο!

Ο άλλος, τέλος, ο πλεονέκτης, που έχασε τα φλουριά κι έκανε το φόνο, θα κολαζόταν για την πλεονεξία και τη φιλαργυρία του.

Το άφησε λοιπόν ο Θεός να πέσει στο αμάρτημα του φόνου για να πονέσει η ψυχή του και να έρθει σε μετάνοια.

Με την αφορμή αυτή αφήνει τώρα τον κόσμο και πάει να γίνει καλόγερος!

Λοιπόν, πού, σε ποια περίπτωση, βλέπεις να ήταν άδικος ή σκληρός και άπρονος ο Θεός;

Γι' αυτό στο εξής να μην πολυεξετάζεις τις κρίσεις του Θεού, γιατί Εκείνος τις κάνει δίκαια και όπως ξέρει, ενώ εσύ τις περνάς για άδικες.

Γνώριζε επίσης ότι και πολλά άλλα γίνονται στον κόσμο με το θέλημα του Θεού για λόγους που οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν.

Κι έτσι το σωστό είναι να λέει ο καθένας:

«Δίκαιος ει Κύριε, και ευθείαι αι κρίσεις σου.»